

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

กฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. ๑๒๗ และคำแปล, (ม.ป.ท. , ม.ป.ป.)

กนิษฐา ชิตช่าง . มูลเหตุของการร่างกฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ.๑๒๗ . วิทยานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต, คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ๒๕๓๒.

กฤษฎา บุญสมิต . กฎหมายตราสามดวง : เว้นส้องสังคัมไทย ผลงานวิจัยฉบับสมบูรณ์ลำดับที่ ๒
กฎหมายตราสามดวง : การพิจารณาใหม่. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์เฟื่องฟ้า, ๒๕๔๗.

กองทุนสนับสนุนการวิจัย, สำนักงาน . กฎหมายตราสามดวง : หน้าต่างสังคัมไทย . พิมพ์ครั้งที่ ๑ .
กรุงเทพมหานคร : สามลดา, ๒๕๔๕.

เกียรติขจร วัจนะสวัสดิ์ . กฎหมายอาญา ภาค ๑ . กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัย
ธรรมศาสตร์, ๒๕๓๖.

กนิถ ฌ นคร . กฎหมายอาญาภาคความผิด . พิมพ์ครั้งที่ ๖ . กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ๒๕๓๕.

เฉลิมศักดิ์ ตริพนากร, ร.ต.อ. . การกระทำความผิดอาญาโดยวาทา : ศึกษากรณีขอบเขตความรับผิดชอบ
และสภาพบังคับของความผิดฐานหมิ่นประมาท . วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, สาขา
วิชานิติศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๔๒.

จิตติ ดิงศภัทย์ . คำอธิบายประมวลกฎหมายอาญา ภาค ๒ ตอนที่ ๒ และภาค ๓ . พิมพ์ครั้งที่ ๒ .
กรุงเทพมหานคร : สำนักอบรมศึกษากฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา, ๒๕๑๓.

เจนจรัญ รักชูชื่น . ความผิดอาญาเกี่ยวกับชีวิตร่างกาย : ศึกษาเปรียบเทียบลักษณะของฐานความผิด
ตั้งแต่กฎหมายตราสามดวงจนถึงกฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ.๑๒๗ . วิทยานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต, คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๔๒.

ชัยอนันต์ สมุทรวณิช . รัฐ . กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๔๑.

ชาญชัย แสวงศักดิ์ และ วรณชัย บุญบำรุง . เกร็ดความรู้เกี่ยวกับการจัดทำประมวลกฎหมายของ
ต่างประเทศ และของไทย . กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์นิติธรรม, ๒๕๔๓.

ชวลีพร สุสุวรรณ . ประวัตินิติวิทยาศาสตร์เอกของโลก . กรุงเทพมหานคร : ทิพย์วิสุทธิการพิมพ์,
๒๕๔๐.

- เดือน จิตรกร . หมิ่นประมาทในทางอาญา . กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, (ม.ป.ป.)
- ทวีวัฒน์ ปุณฺทริกวินวัฒน์ . พุทธวิบัติ ? วิภวติศาสนานุคชนาธิปไตย . กรุงเทพมหานคร : อมรินทร์
พรินติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง, ๒๕๔๒.
- ธงทอง จันทรางศุ . การปฏิรูปภาษากฎหมายในรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้า
เจ้าอยู่หัว . พิมพ์ครั้งที่ ๑. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์อักษรสัมพันธ์, ๒๕๓๕.
- ธงทอง จันทรางศุ . กฎหมายไทยในยุครัตนโกสินทร์ตอนต้น . กรุงเทพมหานคร : คณะนิติศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ม.ป.ป.
- ธานีศ เกศวพิทักษ์ . คำอธิบายประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ภาค ๑ (มาตรา ๒ - ๑๕๗) .
เล่ม ๑ . พิมพ์ครั้งที่ ๓ . กรุงเทพมหานคร : จีรัชการพิมพ์, ๒๕๔๕.
- นิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, คณะ . หนังสือสัญญาทางพระราชไมตรีประเทศอังกฤษแล
ประเทศสยาม (สนธิสัญญาบาวริง) . ใน กฎหมายในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้า-
เจ้าอยู่หัว . กรุงเทพมหานคร : คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๔๗.
- ประมวลกฎหมายรัชกาลที่ ๑ จ.ศ.๑๑๖๖ . รวบรวมและจัดพิมพ์โดย คณะนิติศาสตร์
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. รวม ๓ เล่ม. กรุงเทพมหานคร : เรือนแก้วการพิมพ์, ๒๕๒๕.
- ประเสริฐสุขุมাত্রา, ชุน . หนังสือว่าด้วยกฎหมาย ภาค ๒ . พิมพ์ครั้งที่ ๑ . มปท. , ๒๔๗๒.
- ปริญญา จิตรการนทีกิจ . ความผิดฐานหมิ่นประมาท - คู่มือซึ่งหน้า . พิมพ์ครั้งที่ ๒ .
กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์นิติธรรม, ๒๕๓๗.
- เปล่ง เวการะ . กฎหมายในรัชกาลที่ ๕ . เล่ม ๖ ถึงเล่มที่ ๗. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์วิชาการ,
๒๔๔๑.
- พระราชดำรัสในพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวฯ (ตั้งแต่ พ.ศ.๒๔๑๗ ถึง พ.ศ.๒๔๕๓) .
กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์โสภณพิพรรฒธนากร , ๒๔๕๘.
- พิพัฒน์ พสุธารชาติ . รัฐกับศาสนา . กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์สยาม, ๒๕๔๕.
- ยอร์ช ปาดูซ์ . บันทึกของนายยอร์ช ปาดูซ์ (Georges Padoux) ที่ปรึกษาการร่างกฎหมายของ
รัฐบาลสยามเกี่ยวกับการร่างกฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ.๑๒๗ . แปลและเรียบเรียงโดย
สุรศักดิ์ ลิขสิทธิ์วัฒนกุล . กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์วิญญูชน, ๒๕๔๖.

- ร.ม.เลงกาศ์ ประวัติศาสตร์กฎหมายไทย เล่ม ๑ . พิมพ์ครั้งที่ ๑ . กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์
ไทยวัฒนาพานิชย์ , ๒๕๒๖.
- รอง ศยามานนท์ . ประวัติศาสตร์ไทย สมัยกรุงศรีอยุธยา . พระนคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
๒๕๑๕.
- รัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, คณะ. คำบรรยายกฎหมายลักษณะอาญา . กรุงเทพมหานคร :
แผนกตำราและคำบรรยาย คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๕.
- ราชบุรีดิเรกฤทธิ์ . พระเจ้าลูกยาเธอ กรมหมื่น . ไต่ค้ออาญา เล่ม ๒ . พระนคร : โรงพิมพ์ศรีกรุง ,
๒๔๖๗.
- ราชบุรีดิเรกฤทธิ์ . พระเจ้าลูกยาเธอ กรมหมื่น . ไต่ค้ออาญา อธิบาย. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์
กมลสุโขทัย, ร.ศ.๑๒๘.
- ลัดพลีธรรมประคัลภ์ , พระยา . คำอธิบายกฎหมายอาญา จบบริบูรณ์ . (มปท.) , ๒๔๗๕.
- วิจารณ์ราชสฤษดิ์ , หลวง . กฎหมายอาญาพิสดาร . กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์กรุงเทพบรรณาการ ,
๒๔๗๘.
- วิจิตร ลุลิตานนท์ . คำสอนชั้นปริญญาตรี พุทธศักราช ๒๔๘๓ กฎหมายอาญาภาคปลาย (เล่ม ๒) .
กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยวิชาธรรมศาสตร์และการเมือง , ๒๔๘๓
- วิชา มหาคุณ . การใช้เหตุผลในทางกฎหมาย. พิมพ์ครั้งที่ ๔ (ฉบับแก้ไข พ.ศ. ๒๕๓๔)
กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์นิติบรรณการ, ๒๕๓๔.
- ศรีศักร วัลลิโภดม . กฎหมายตราสามดวงกับความเชื่อของไทย . กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์
เมืองโบราณ, ๒๕๔๕.
- ศรีศักร วัลลิโภดม . พัฒนาการสังคม – วัฒนธรรม . กรุงเทพมหานคร : อมรินทร์ พรินติ้งเอนด์
พับลิชชิ่ง, ๒๕๔๔.
- สุทริวาทนฤพุดิ, หลวง . คำบรรยายประวัติศาสตร์กฎหมาย ชั้นปริญญาโท พุทธศักราช ๒๕๑๒ –
๒๕๑๓. พิมพ์ครั้งที่ ๑ . กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ , ๒๕๑๖.
- สุนัย มโนมัยอุดม . ระบบกฎหมายอังกฤษ . กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์เดือนตุลา, ๒๕๔๕.
- สุป็น พูลพัฒน์ . หนังสือรวมคำพิพากษาศาลฎีกา เล่ม ๑ กฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ.๑๒๗ .
กรุงเทพมหานคร : การพิมพ์ฮ่องกง, ๒๔๕๓.

เสนีย์ ปราโมช, ม.ร.ว. . กฎหมายสมัยอยุธยา . ใน เอกสารประกอบการปาฐกถาเรื่องกฎหมายสมัยกรุงศรีอยุธยา . ปาฐกถา ณ หอสมุดแห่งชาติ คณะกรรมการจัดงานอนุสรณ์อยุธยา, ๒๕๑๐.

เสถียร ลายลักษณ์ . ประชุมกฎหมายประจำศก . เล่ม ๑๕ . รวม ๖๕ เล่ม . พระนคร : โรงพิมพ์เดลิเมต์, ๒๔๗๗.

เสถียร ลายลักษณ์ . ประชุมกฎหมายประจำศก . เล่ม ๒๒ . รวม ๖๕ เล่ม . พระนคร : โรงพิมพ์เดลิเมต์, ๒๔๗๘.

เสริม วินิจฉัยกุล . กฎหมายอาญา โดยอาจารย์เอกุต์ คำสอนชั้นปริญญาตรี พุทธศักราช ๒๔๗๗ . พระนคร : มหาวิทยาลัยวิชาธรรมศาสตร์และการเมือง, ๒๔๗๗.

แสวง บุญเฉลิมวิภาส . ประวัติศาสตร์กฎหมายไทย . พิมพ์ครั้งที่ ๓ . กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์วิญญูชน, ๒๕๔๕.

หยุด แสงอุทัย . กฎหมายอาญา ภาค ๑ . พิมพ์ครั้งที่ ๑๗ . กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ๒๕๔๐.

หยุด แสงอุทัย . คำบรรยายกฎหมายอาญาสำหรับประชาชน . พระนคร : โรงพิมพ์ประเสริฐอักษร, ๒๔๘๖.

หยุด แสงอุทัย . บทบัญญัติใหม่ ๆ ในประมวลกฎหมายอาญา . ใน อนุสรณ์งานฌาปนกิจศพ นายฉ่ำ เหล่าสุนทร . (ม.ป.ท.), ๒๕๐๐ .

อลิน รพีพัฒน์, ม.ร.ว. . สังคมไทยในกฎหมายตราสามดวง : โครงสร้างในกระดองกฎหมาย . ใน กฎหมายตราสามดวงกับสังคมไทย . กรุงเทพมหานคร : สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ, ๒๕๓๓.

อนันต์ ชนะโสธร . เสรีภาพของหนังสือพิมพ์กับความผิดฐานหมิ่นประมาท . วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต, ภาควิชานิติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๓๕.

อนันต์ วิมลจิตต์ . ความผิดฐานหมิ่นประมาทในทางอาญา . วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ๒๔๘๕.

อินทปรีชา, อำมาตย์โท พระ . คำอธิบายกฎหมายลักษณะอาญา ภาค ๒ ตอน ๑ . พิมพ์ครั้งที่ ๑ . กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์โสภณพิพรรฒธนากร , ๒๔๖๕.

ภาษาต่างประเทศ

Code Pénal . Livre III. en 1810 et amendement en 1957. Paris : Librairie du Recueil Sirey, 1956.

Code Pénal Suisse . du 21 Décembre 1937 et nouvelle teneur selon du 5 Octobre 1950.

Bern : La Chancellerie Fédérale, 1962.

Codice Penale e Codice di procedura penale . addi 19 ottobre 1930 e Vigenti dal 1 luglio 1931.

Milano : Ulrico Hoepli, 1933.

Hoolahan, A.T. , Andrew H. Caldecott and Patrick Moloney. “Libel and Slander” in Halsbury’s Law of England, ed. Lord Hailsham of St.Marylebone . London : Butterworths, 1979.

Jowitt , Earl . The Dictionary of English Law . London : Sweet & Maxwell Limited, 1959.

Padoux, George . Code Pénal du Royaume de Siam (Version Française avec une introduction et des notes) . Paris : Imprimerie Nationale, 1909.

The Criminal Code of Hungary . Act of 1878.

The Dutch Penal Code . Act of March 3rd, 1881. Translated by Louise Rayar and Stafford Wadsworth. Colorado : Fred B.Rothman, 1997.

The Indian Penal Code . Act. No.45 of 1860. Allahabad : Dhara Press, 1986.

The Penal Code for the Kingdom of Siam (Draft version) R.S.127 (1908) . Bangkok : The A.P.Mission Press, 1908.

The Penal Code of Japan . Law No.45 of April 24th, 1907. Translated by William J.Se bald. Kobe : The Japanese Chronicle Press, 1936.

ภาคผนวก ก

ประกาศไม่ให้เชื่อฟังเรื่องที่มีคดีไม่ฟ้อง เอาไปลงหนังสือพิมพ์

คดีเนื้อความในกรุงนอกกรุง มีโทษจำเลยผู้ความกันอยู่ ก็เมื่อตระลาการผู้ชี้ขาด ผู้ปรับทำการไม่เป็นธรรม คู่ความที่ต้องขัดข้องก็ควรทำใบร้องยื่นต่อท่านเสนาบดีที่หัวเมืองนั้น ๆ ภาโรงศาลนั้น ๆ ได้ขึ้นอยู่ โดยที่ท่านเสนาบดีจะบังความไม่เป็นที่ชอบใจ ด้วยเดินเล่อไป มักงายไป ภาเข้าใจผิด ผู้ต้องคดียังสงสัยไม่ยอมเห็นด้วยพระบรมราชโองาส คือกระแสรราชโองการ ทรงพระมหากรุณาโปรดว่า ใคร ๆ ในไพร่ฟ้าข้าแผ่นดินไม่เลือกหน้า บรรดาที่เป็นความอยู่ใน โรงศาลถูกคุมเหงแต่ตระลาการเข้ากระทรวงใด ๆ ก็ให้ทำฎีการ้องทุกข์ถวายเมื่อเวลาเสด็จออก พระที่นั่งสุทไธสวรรย์ก็ได้ จะฝากญาติพี่น้องเจ้าขุนมูลนายให้ถวายข้างหน้าข้างในเมื่อใดเมื่อหนึ่งก็ได้ จะทรงพิเคราะห์ไต่ถามเอาความจริงชำระตัดสินให้ การประกาศเปิดอยู่อย่างนี้ไม่มีที่ขัดข้อง เพราะฉะนั้นผู้เจ้าคดีข้อความในเรื่องใด ๆ ไม่เดินตามทาง เอาเงินไปจ้างโรงพิมพ์ลงหนังสือพิมพ์ กล่าวโทษตระลาการแลคู่ความต่าง ๆ ด้วยเข้าใจว่าหนังสือพิมพ์จะไหลมายังพระเนตรพระกรรณ การที่ลงหนังสือพิมพ์กล่าวโทษอย่างนั้นเป็นที่พิรุณไป จะให้ในหลวงถือเอาคำกล่าวในหนังสือพิมพ์ มาไต่ถามชำระสะสางไม่ได้ ผู้ไปลงหนังสือพิมพ์พิรุณ ไปว่าประจานตระลาการมีความผิดอยู่ จะดู เยียงเรื่องอำแดงพลับเมืองจันทบุรีไม่ได้ เรื่องนั้นขัดข้องก็คขวางด้วยชื่อผู้หลักผู้ใหญ่ที่เมืองจันทบุรี ขึ้นความจึงไปติดอยู่ แล้วความนั้นก็ไกลกรุงเทพฯ

ผู้ร้องอุทธรณ์มาไม่ถึง แลเป็นชานนอกกรุงงกัน กล่าวชื่อผู้หลักผู้ใหญ่ หมอสมิท ออกไปเที่ยวเมืองจันทบุรีได้ความมาเป็นประหลาดเหตุก็มาลงพิมพ์เล่น ครั้นได้ทราบความ รับสั่งถาม เจ้านายของอำแดงพลับ เจ้านายของอำแดงพลับกราบทูลยืนยันเหมือนดังเป็นคำโทษขึ้น จึงได้ โปรดให้ชำระความจริง เพื่อจะบำบัดการที่ราษฎรงกันกล่าวชื่อท่านผู้หลักผู้ใหญ่ไปในอันไซ้ที่ แลคดีเรื่องนั้นผู้ยืนยันก็เป็นพระองค์เจ้าในพระราชวังเป็นดังโทษมันคง จึงโปรดให้ชำระ ก็ความ เรื่องอื่น โทษจำเลยมีตัวเป็นคู่ความกันอยู่ในโรงศาลในกรุงเทพฯ ควรจะเรียนเสนาบดีแลร้องฎีกา เมื่อไม่เรียนไม่ร้องไปลงพิมพ์ประจานตระลาการแลคู่ความเหมือนหนังสือทั้ง ผู้ไปจ้างโรงพิมพ์ ลงพิมพ์มีความผิดอยู่ ทำคดีของตัวเองให้พิรุณอ่อนแ่งไปไม่น่าเชื่อ เพราะเห็นว่าว่าเขาดตรง ๆ ไม่ได้ แล้วจึงไปลงพิมพ์นิทานเขาให้ได้ฉาย เจ้าของความที่ไปลงพิมพ์ชื่อว่าทูปต้อยแข่งขาของตัวเองให้มี กำลังอ่อนไป ถึงจะว่าความไปก็เป็นที่สงสัยว่าไม่ซื่อตรง คดีเช่นนี้ผู้อ่านหนังสือพิมพ์อย่าเชื่อนัก

หนังสือพิมพ์บันทึกด้วยเรื่องเมืองสมุทรสงคราม ความนี้เห็นจะเป็นความจริงอยู่
 โดยมาก ชาวเมืองสมุทรสงครามมีคนพาลทำเถะเถะมากจริง ความนี้ก็ว่าได้เกิดเป็นหลายราย คือ
 ฆ่ากันตายแลจุดผู้หญิงไปทำชำเรา ความฟ้องแล้วชำระโตงเตงกันอยู่ในเมืองนั้นบ้าง มาโตงเตงอยู่
 ในกรมท่าบ้างกรมเมืองบ้าง เมื่อมาร้องฎีกาถวายก็ได้ทรงชำระโดยสุจริต ได้ตัวผู้ผิดเอามาลง
 พระราชอาณานำพระที่นั่งสุทไธสวรรย์ก็เป็นหลายราย แลที่ว่ามีผู้แก้ไขด้วยเห็นแก่สินบนความนั้น
 ก็มีจริงทรงจับได้ คือตระลาการศาลกรมท่า พระพิพากษาคนเก่ามาราบทูลแก้ไขว่าชายหญิง
 รักใคร่กันเองตามกันไป ไม่ได้จุดไปแต่เรือนบิดามารดา ภายหลังหญิงมาร้องว่าไม่ได้รักชายที่จุดไป
 เป็นแต่พระพิพากษาทูลแก้ไขด้วยเห็นแก่สินบน ทรงชำระได้ความจริง ชายผู้จุดก็ให้ลงพระราชอาญา
 แล้วส่งขึ้นคุก พระพิพากษาให้ถอดเสียจากที่ การประสมประเสในกรมท่าชดกันมาโยนกันไป
 เมื่อมีผู้ร้องฎีกาให้พวกฟ้องเอาฎีกามาถวายมีปากยื่นยันแล้ว ก็ได้เคยเร่งรัดกรมท่าแข่งแรงเอาตัว
 ผู้ผิดมาจนได้ แลที่ว่าเอาส่งคุกส่งตรงไว้แล้วหนีไปได้ ถ้ามีผู้เอาเงินแล้วปล่อยไปเสียนั้นก็จริง
 เหมือนอ้ายกุหลาบเปนบุตรนายกองกรมท่า จุดหญิงของราษฎรมาข่มขืนแล้วเอามาขาย ความฟ้อง
 ที่เมืองสมุทรสงครามก็โตงเตงชำระไม่แล้ว ส่งเข้ามาที่กรุงเทพฯ ก็โยนกันมาโยนกันไป จนความ
 ร้องฎีการับสั่งจะเร่งเอาตัว ยังมีผู้ไปยุ ๆ ผน ๆ กรมท่าให้เขียนหนังสือกราบทูลพระกรุณาได้ทาน
 ผิด ๆ ถูก ๆ ไป จนทรงขัดเคืองเปนอันมาก เร่งเอาตัวอ้ายกุหลาบมาจนได้ลงพระราชอาญาเขียน
 ทังบิดาแลบุตร แล้วเอาตัวอ้ายกุหลาบไปส่งขึ้นคุกไว้ อยู่ในคุกไม่ช้าปล่อยให้หนีไปได้ ได้มีรับสั่ง
 ให้ตำรวจไปจับตัวมาลงพระราชอาญาแล้วส่งขึ้นคุกอีก แต่ผู้เจ้าถ้อยหมอลความตัวก่อความเอง
 แล้วร้องฟ้องกล่าวโทษผู้อื่นเปนแถวไปตามบ้าน ถูกกล่าวการที่เหม่นเหม่นไม่สมจริง เก็บเอาคดีผู้อื่น
 มาว่าก็มีเปนอันมาก เมืองสมุทรสงครามรกรึกเรียกว่าทุกเมือง ในหลวงก็เห็นจริงด้วย แต่ผู้ที่มา
 บ่นพิมพ์าลงหนังสือพิมพ์นั้น จะให้ในหลวงเอาหนังสือพิมพ์ว่ากล่าวนั้นไม่ได้ เพราะทางมีอยู่
 ไม่เดินตามทาง ทางนั้นคือผู้รักษาเมืองกรมการก็ต้องฟ้องแก่เขา ก็ถ้าโตงเตงอยู่ก็ต้องอุทธรณ์นำโรง
 ถ้างการไปไม่ตลอดจะมาอุทธรณ์ศาลหลวงกรุงเทพฯ ก็ได้ กราบเรียน ๆ ผน ๆ กรมท่าก็ได้ ถ้าส่ง
 ความเข้ามาในกรุง เมื่อไปจัดอยู่โรงศาลใดให้ทำฎีกาถวาย ถวายเองก็ได้ ให้ใคร ๆ ถวายก็ได้
 แต่ให้มีตัวโจทก์มายืนยัน แต่ซึ่งจะทิ้งหนังสือก็ดี ไปบ่นเพือนหนังสือพิมพ์ ถึงปักหน้าค่าชื้อก็จะ
 หยิบยกขึ้นว่าไม่ได้ โรงหนังสือพิมพ์มักเชื่อคนลั่นคิด ความผู้เขาไม่ได้จะแพ้นแล้วไม่อาจมาร้อง
 ฎีกาจึงไปลงหนังสือพิมพ์ ครั้นในหลวงไม่เชื่อจึงไปเก็บเอาโน่นเอานี้มาบ่นทับถมเมืองนั้น จะเอา
 ชนะให้ได้ รู้เท่าอยู่แล้ว โจคนชาวสำคัญว่าคนชาวเหมือนกันนั้นแลเป็นคนคำเหมือนมิใช่คน
 ถึงจะชอบพอรักใคร่กับคนคำ ก็เหมือนชาวเรือขึ้นล่องกับลิง โยนกล้วยโยนอ้อยให้กิน ไม่ได้รัก
 ลิงเปนญาติพี่น้อง

มีพระบรมราชโองการดำรัสให้ประกาศว่า หนังสือถึงแลหนังสือไปลงพิมพ์บ้านหม้ออังกฤษทั้งสองอย่างนี้ จะเชื่อฟังเอาเป็นจริงไม่ได้ เห็นเป็นการพิรุณนัก เพราะใครทำอย่างนั้น เห็นชัดเจนว่า จะว่าเขาตรง ๆ ไม่ได้จะแก้งนินทาว่าประจานเขาให้ความอึ้ง ๆ ไปเท่านั้น ถ้าจริงแล้วทางที่จะว่านั้นมีอยู่ คือที่โรงศาลแลร้องถวายฎีกาเปิดเผยอยู่ไม่ห้าม ทรงพระกรุณาโปรดว่าผู้มีทุกข์ร้อนเกี่ยวข้องอย่างไร ๆ ให้มาร้องถวายฎีกา ถ้าตัวผู้นั้นต้องกักขังจองจำอยู่มาไม่ได้ จะให้เจ้าขุนมูลนายฤๅญาติพี่น้องพวกพ้องฤๅใคร ๆ มาถวายก็ได้ ถวายข้างหน้าก็ได้ข้างในก็ได้ ทางมีอยู่อย่างนี้ไม่เดินตามทาง กลับไปลงหนังสือพิมพ์บ้าง ทำหนังสือถึงบ้างเห็นเป็นพิรุณนัก ถึงว่าจะปักหน้าค่าชื่อฤๅกล่าวโทษบ้านเมืองต่าง ๆ จะให้ในหลวงทรงหยิบเรื่องในหนังสือพิมพ์ออกชำระเอาเป็นเหตุเป็นผลนั้นไม่ได้ ใครทำอย่างนั้นเหนื่อยเปล่า ท่านผู้ที่ได้รับหนังสือพิมพ์ไปอ่านแล้วอย่าเชื่อฟังเอาเป็นจริง ให้เข้าใจดังประกาศนี้เถิด.

ภาคผนวก ข

พระราชกำหนดลักษณะหมิ่นประมาทด้วยการพูดจาเขียนถ้อยคำเท็จ ออกโฆษณาการ รัตนโกสินทรศก ๑๑๘

ศุภมัสดุพระพุทธศาสนาสาเกต เปรณอดีตภาคล่วงแล้ว ๒๔๔๑ พรรษา ปีตยุบันกาล
จันทรคตินิยม จุลศักราชยังเป็น ๑๒๖๐ วราหะสังวัจฉระจัตตมาศ กฤษณปักข ณะวะมิดิถีสุรยคดิวิ
ตุรติโกสินทรศก ๑๑๘ เมษายนมาศ จะตุตถมาสสาหะคุณพิเศษ ฤมวารปัญจมรัชกาล ทวัตติงสะติ
มะสังวัจฉระ ทวาริกสะตุตตะระสะหัสสะมุปะริ ทะสะสะหัสสิมะทิวสเขตระ ปริเฉทกาลกำหนด

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาจุฬาลงกรณ์ บดินทรเทพยมหามงกุฎ บวรศย-
รัตนราชวีนงษ์ วรุฒมพงษ์บริพัตร วรชัฒติราชนิกโรตม จากตุรันตบรมมหาจักรพรรดิราชสังกาศ
บรมธรรมิกมหาราชาริราช บรมนารถบพิตร พระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ผู้ทรงพระคุณอันประเสริฐ
เสด็จออกณพระที่นั่งจักรีมหาปราสาทบรมราชพิมาน โดยสถานอุตราภิมุขภายใต้พระมหานพชล
เสวตรฉัตรเหนือรัตนบรรงก์ พร้อมด้วยพระบรมวงษานุวงษ์ แลเสนาบดีรัฐมนตรีองคมนตรี
ข้าทูลลอองธุลีพระบาทวิชาติราชบริพาร ฝ่ายทหารพลเรือนเฝ้าทูลลอองธุลีพระบาทบงกช
โดยกำหนดตำแหน่งเป็นอันดับกัน

จึงมีพระบรมราชโองการดำรัสเหนือเกล้าฯ ให้ประกาศให้ทราบทั่วกันว่า แต่ก่อนมา
ก็มีพระราชกำหนดกฎหมายสำหรับลงโทษแลปรับใหม่กัน ในการกล่าวถ้อยคำจาหาบายเข้า
คำประจานกันต่าง ๆ ด้วยปากให้เป็นที่ยับอายอดสู เมื่อผู้ใดกระทำผิดล่วงละเมิดต่อพระราช
กำหนดกฎหมายนี้ก็ต้องรับโทษ ถาถูกปรับใหม่ตามโทษานุโทษไปส่วนหนึ่ง อยู่มาภายหลังบ้าน
เมืองวัฒนาการรุ่งเรืองเจริญมากขึ้นกว่ากาลก่อน อาณาประชาราษฎร์ทั้งหลายก็มีความเป็นอิสระภาพ
แก่ตัวขึ้นมาก จนมีโอกาศแสดงความเห็นของตนโดยเรียบเรียงแต่งเป็นหนังสือวิจิจัยความเป็นไป
ในทางราชการรักษาบ้านเมืองบ้าง ความประพฤติดีแลชั่วของข้าราชการบ้าง แลความประพฤติดีแล
ชั่วของอาณาประชาราษฎร์บ้าง แล้วเอาออกประกาศโฆษณาเขียนลงในหนังสือบัตรสนเท่ห์ที่ทั้งบ้าง
ส่งไปลงในหนังสือพิมพ์ต่าง ๆ บ้าง ให้รู้ทั่วกันโดยไม่ต้องมีความหวั้นหวาดแก่ความผิดร้ายอย่างไร
การเช่นนี้มีคุณบ้างก็มี มีโทษบ้างก็มี ส่วนที่มีคุณนั้นคือ ผู้กล่าวนั้นแสดงความเห็นของตน
โดยน้ำใจสุจริตปราศจากความรักแลความโกรธมิได้มีเจตนามีความเจตนาหาแต่ความชั่วร้าย
อันไม่จริง มาใส่โทษท่านให้เป็นที่เสื่อมเสียชื่อเสียงแลเกียรติคุณความดีไป ส่วนที่มีโทษนั้น คือ

ผู้ที่กล่าวนั้นแสดงความเห็นของตนโดยน้ำใจอันทุจริต กอบไปด้วยความรักแลความโกรธ มิได้มีเจตนาต่อประโยชน์อันดีแก่บ้านเมืองแลประชาชนทั่วไป หากมีใจอาฆาตท่านอยู่ แล้วดบแต่งความชั่วร้ายอันไม่จริงมาใส่โทษท่าน ให้เป็นที่เสื่อมเสียชื่อเสียงแลเกียรติคุณความดีไป

ครั้นอยู่มา ในรัชกาลที่ ๔ ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ออกประกาศว่าด้วยทิ้งหนังสือแลลงหนังสือพิมพ์ ใจความว่า คนที่เขียนหนังสือทิ้ง ฤๅส่งไปลงหนังสือพิมพ์กล่าวนิทาว่าประจานคนอื่นนั้น ส่อความพิรุณของตนเองว่า ข้อความที่ตนกล่าวนั้นเป็นความไม่จริง ถ้าจริงแล้วทางที่จะว่านั้นก็ยังมีอยู่ คือ ที่โรงศาล ฤๅทูลเกล้าฯ ถวายฎีกาได้ โดยเปิดเผยไม่ห้ามเมื่อผู้ใดทิ้งหนังสือ ฤๅส่งหนังสือไปลงในหนังสือพิมพ์นั้น ถึงว่าจะปิดหน้าค่าชื่อ ฤๅกล่าวโทษบ้านเมืองต่าง ๆ ก็จะไม่ทรงชำระสะสางให้ แต่ความในประกาศนี้ยังหาไม่มีข้อบัญญัติไว้ไม่ ว่าการที่ทิ้งหนังสือ ฤๅส่งหนังสือไปลงในหนังสือพิมพ์ต่าง ๆ กล่าวนิทาว่าประจานกันด้วยความเท็จนั้นจะเป็นความผิดหรือไม่ผิด และตะควงมิโทษฤๅไม่ควรมิโทษ เหตุฉนี้จึงทรงพระราชดำริเห็นสมควรจะให้มีการกำหนดกฎหมายขึ้นไว้ ให้เป็นบังคับสำหรับวินิจฉัยข้อคดีวิวาทซึ่งจะเกิดในการเช่นนี้ต่อไปภายหน้า จึงมีพระบรมราชโองการดำรัสเหนือเกล้าฯ สั่งให้ตราพระราชกำหนดขึ้นไว้ต่อไปดังนี้

มาตรา ๑ พระราชกำหนดนี้ ให้เรียกว่า พระราชกำหนดลักษณะหมิ่นประมาทด้วยการพูดจาเขียนถ้อยคำเท็จออกโฆษณาการ รัตนโกสินทรศก ๑๑๘

มาตรา ๒ พระราชกำหนดนี้ ให้ใช้เป็นกฎหมายทั่วพระราชอาณาเขตสยามตั้งแต่วันที่ได้ลงในพระราชกำหนดนี้เป็นต้นไป

มาตรา ๓ บันดาพระราชกำหนดกฎหมายเก่าบทใดซึ่งยังมีได้ให้ยกเลิกเสียนั้น ถ้าเป็นการขัดขวางกับความในพระราชกำหนดนี้ ในข้อใดข้อหนึ่งแล้ว ก็อย่าให้ยกเอาพระราชกำหนดกฎหมายบทนั้น มาลบล้างข้อความในพระราชกำหนดนี้ ให้ถือเสียว่าเหมือนดังได้ยกเลิกพระราชกำหนดกฎหมายบทนั้นเสียฉนั้น กับประกาศในรัชกาลที่ ๔ ซึ่งว่าด้วยการทิ้งหนังสือแลลงหนังสือพิมพ์นั้น ก็ให้ยกเลิกเสียด้วยเหมือนกัน

มาตรา ๔ ผู้ใดหมิ่นประมาทพระผู้เป็นเจ้าซึ่งดำรงสยามรัฐมณฑล ฤาสมเด็จพระอรรคมเหษี ฤาสมเด็จพระบรมโอรสาธิราชก็ดี ฤาสมเด็จพระมหากษัตริราชเจ้า ผู้ครองเมืองต่างประเทศ ฤาหาประธานาธิบดีผู้ครองเมืองต่างประเทศ ซึ่งมีทางพระราชสัมพันธ์ มิตรีอันสนิทด้วยกรุงสยามก็ดี โดยกล่าวเจรจาด้วยปาก ฤาเขียนด้วยลายลักษณอักษร ฤากระทำการอย่างใดอย่างหนึ่งในที่เปิดเผยท่ามกลางประชุมชนทั้งหลาย ด้วยกายวาจาอันมิบังควรซึ่งเป็นที่แลเห็นได้ชัดว่าเป็นการหมิ่นประมาทแท้ ท่านว่าผู้นั้นกระทำผิด

เมื่อพิจารณาเปนสัตย์ว่า ผู้นั้นกระทำผิดต่อข้อห้ามดังกล่าวมานี้แล้ว ก็ให้จำคุกไว้ไม่เกินกว่า ๓ ปี ฤาให้ปรับเปนเงินไม่เกินกว่า ๑๕๐๐ บาท ฤาท้งจำคุกแลปรับด้วย

แต่ถ้าในเมืองต่างประเทศของสมเด็จพระมหากษัตริราชเจ้า ฤาหาประธานาธิบดี ซึ่งถูกหมิ่นประมาทนั้น ไม่มีกฎหมายห้ามแถลงโทษคนในบังคับของเมืองต่างประเทศนั้น ในการหมิ่นประมาทพระผู้เป็นเจ้าซึ่งดำรงสยามรัฐมณฑล โดยกล่าวเจรจาด้วยปาก ฤาเขียนด้วยลายลักษณอักษร ฤากระทำการอย่างใดอย่างหนึ่งในที่เปิดเผยท่ามกลางประชุมชนทั้งหลายด้วยกายวาจาอันมิบังควร ซึ่งเป็นที่แลเห็นได้ชัดว่าเป็นการหมิ่นประมาทแล้ว ก็ห้ามมิให้ฟ้องและมิให้ลงโทษแก่ผู้หมิ่นประมาทสมเด็จพระมหากษัตริราชเจ้า ฤาหาประธานาธิบดีผู้ครองเมืองต่างประเทศ ตามมาตรานี้เหมือนกัน

มาตรา ๕ ผู้ใดกล่าวเจรจาด้วยปากในที่ท่ามกลางประชุมชนทั้งหลายด้วยตนเองก็ดี ฤาโฆษณาประกาศด้วยตัวเองก็ดี ฤาสื่อแดงด้วยตัวเองก็ดี ฤายังให้ผู้อื่นทำแทนตัวเองก็ดี ในสรรพถ้อยคำวาจา ฤาลายลักษณอักษร ฤาเครื่องหมายต่าง ๆ ฤาสื่ออื่นอันเป็นที่ให้เข้าใจได้ชัดเจน ฤาให้เป็นที่แลเห็นได้ชัดเจน ซึ่งเป็นข้อความถ่าสิ่งที่มีบังควร ด้วยมีความปรารถนาจะให้เปนเหตุอันร้ายสามประการดังนี้ คือ

ข้อ ๑ เพื่อจะยุยงส่งเสริมให้อาณาประชาราษฎรทั้งหลายคิดเอาใจออกหากจาก ความซื่อสัตย์สวามิภักดิ์ต่อพระผู้เป็นเจ้าซึ่งดำรงสยามรัฐมณฑลก็ดี ฤาเพื่อจะยังให้รัฐบาล ฤาพระราชประเพณีสำหรับการปกครองบ้านเมืองอันได้ตั้งขึ้นไว้แล้วตามกฎหมาย ฤารัฐมนตรีสภา ฤาการพิจารณาพิพากษาคดีทั้งปวงตามกฎหมายของสยามรัฐมณฑลนี้ก็ดี ให้เป็นที่หมิ่นประมาท ถูกถูกในที่ท่ามกลางประชุมชนทั้งหลายทั่วไปประการหนึ่ง

ข้อ ๒ เพื่อจะขูยงส่งเสริมให้อาณาประชาราษฎร์ทั้งหลายคิดการเปลี่ยนแปลงแก้ไขพระราชประเพณีราชการสำหรับการปกครองสยามรัฐมณฑล อันได้ตั้งขึ้นไว้แล้วตามกฎหมายในทางใดทางหนึ่ง นอกจากทางที่ชอบด้วยกฎหมายประการหนึ่ง และ

ข้อ ๓ เพื่อจะขูยงส่งเสริมให้อาณาประชาราษฎร์ทั้งหลายมีใจเกลียดชังซึ่งกันแลกันแล้วก่อการประทุษร้ายกันต่าง ๆ ประการหนึ่ง ท่านว่าผู้้นั้นกระทำผิด

เมื่อพิจารณาเป็นสัจย์ว่า ผู้้นั้นกระทำผิดต่อข้อห้ามดังเช่นกล่าวมานี้แล้ว ก็ให้จำคุกไว้ไม่เกินกว่า ๓ ปี ฤาให้ปรับเป็นเงินไม่เกินกว่า ๑๕๐๐ บาท ฤาทั้งจำคุกแลปรับด้วย เว้นไว้แต่ผู้้นั้นมีความประสงค์แต่จะชี้แจงความพลั้งพลาด ฤาความไม่เต็มบริบูรณ์ในการปฏิบัติหน้าที่ราชการของรัฐบาลก็ดี ฤาในข้อความของพระราชประเพณีสำหรับการปกครองบ้านเมืองอันได้ตั้งขึ้นไว้แล้วตามกฎหมายทั้งหมด ฤาแต่ส่วนใดส่วนหนึ่งก็ดี ฤาในข้อความของการพิจารณาพิพากษาคดีตามกฎหมาย คือ

ข้อ ๑ กล่าวคือ ผู้้นั้นซึ่งกล่าวเจรจาพูด ฤาเขียน ฤาโฆษณาประกาศ เห็นว่าการปฏิบัติหน้าที่ราชการของรัฐบาลอย่างนั้น ฤาพระราชประเพณีสำหรับการปกครองบ้านเมืองอย่างนั้นจะเป็นดีกว่า ฤาจะเป็นที่พอใจกว่า การปฏิบัติหน้าที่ราชการของรัฐบาล ฤาพระราชประเพณีสำหรับการปกครองบ้านเมือง อันได้ตั้งขึ้นไว้ตามกฎหมายซึ่งยังคงมีอยู่ในสมัยนั้น

ข้อ ๒ กล่าวคือ ผู้้นั้นมีความประสงค์แต่ที่จะแนะนำให้อาณาประชาราษฎร์ทั้งหลายคิดการเปลี่ยนแปลงแก้ไขพระราชประเพณีราชการสำหรับการปกครองสยามรัฐมณฑลอันได้ตั้งขึ้นไว้แล้ว ตามกฎหมายในทางใดทางหนึ่งซึ่งไม่เป็นที่ห้ามตามกฎหมาย และ

ข้อ ๓ กล่าวคือ ผู้้นั้นมีความประสงค์แต่จะชี้แจงให้เห็นว่าขนบธรรมเนียมราชการอันใดอันหนึ่ง ซึ่งคนเชื่อว่าจะทำให้เกิดผลอันไม่ดี ยังให้อาณาประชาราษฎร์ทั้งหลายมีน้ำใจกระด้างกระเดื่อง เกลียดชังซึ่งกันแลกันจนจะเกิดอันตรายขึ้น เพื่อจะให้ถอนหรือแก้ไขขนบธรรมเนียมราชการอันนั้นเสีย

เมื่อผู้้นั้นมีความประสงค์แต่จะชี้แจงข้อความซึ่งได้ยกเว้นไว้ ๓ ข้อเหมือนดังว่ามานี้แล้ว ท่านว่าผู้้นั้น ไม่มีผิดหาโทษมิได้

มาตรา ๖ ผู้ใดโฆษณาประกาศเอง ถวายให้ผู้อื่นโฆษณาประกาศแทนตัว เพื่อให้คนทั้งหลาย (จะเป็นคนผู้ถูกหมิ่นประมาทเองก็ดี ถ้าคนอื่นก็ดี) ได้อ่านได้เห็นเขาได้รับข้อความอันใดอันหนึ่ง ถาสั่งใดสิ่งหนึ่งเป็นถ้อยคำวาจา ถาเครื่องหมายที่ได้เขียน ถาตีพิมพ์ ถาทำอย่างอื่น ให้แลเห็นเป็นที่เข้าใจได้ จะเป็นความจริงก็ดี ถามีเป็นความจริงก็ดี ซึ่งตนมุ่งหมายจะหมิ่นประมาทผู้อื่น ถาจะขั้วเข้าให้ผู้อื่นโกรธแค้นด้วยข้อความถาสั่งที่กล่าวมาแล้ว ที่เป็นเหตุประจานผู้อื่น ให้ได้รับความเกลียดชัง ความเขาะเขี้ย ถาความสบประมาทถูกของมหาชนทั้งหลาย จนเขาต้องเสียชื่อเสียงเกียรติคุณความดีไป ท่านว่าผู้นั้นกระทำผิด

เมื่อพิจารณาเป็นสัจย์ว่า ผู้นั้นกระทำผิดต่อข้อห้ามดังเช่นกล่าวมาแล้ว ก็ให้จำคุกไว้มีกำหนดไม่เกินกว่า ๒ ปี ถาให้ปรับเป็นเงินไม่เกินกว่า ๑๐๐๐ บาท ถาทังจำคุกแลปรับด้วย

เว้นไว้แต่ผู้นั้นโฆษณาประกาศเอง ถายังให้ผู้อื่นโฆษณาประกาศแทนตัว ด้วยข้อความ ถาสั่งซึ่งจะกล่าวต่อไปนี้ คือ

ข้อ ๑ ข้อความถาสั่งซึ่งตนเองมาสำแดง ถาอ่านในเวลาพิจารณาคดีในศาลใดศาลหนึ่ง ถาในเวลาไต่สวนเหตุการณ์อันใดอันหนึ่ง ตามพระบรมราชโองการ ถาตามคำสั่งของรัฐมนตรีสภา ถาตามคำสั่งของเสนาบดีกระทรวงใดกระทรวงหนึ่ง ถาตามอำนาจของพระราชกำหนดกฎหมาย บทใดบทหนึ่ง ซึ่งยังคงใช้อยู่ ถาซึ่งจะได้ตั้งขึ้นไว้ต่อไปภายหน้า อันเป็นข้อความถาสั่งที่เกี่ยวกับการพิจารณาถาการไต่สวนนั้น ด้วยเหตุที่ตนเชื่อโดยใจอันสุจริตว่า ควรเอามาสำแดง ถาอ่านในการพิจารณา ถาการไต่สวนนั้นได้

ข้อ ๒ ข้อความถาสั่งใดซึ่งตนใส่ลงในฎีกาทูลเกล้าฯ ถวาย ถาในเรื่องราวซึ่งตนมุ่งหมายโดยใจอันสุจริตว่า จะยื่นต่อเสนาบดีกระทรวงใดกระทรวงหนึ่ง แลต้องเป็นเรื่องราวที่เสนาบดีกระทรวงใดกระทรวงหนึ่ง มีนำที่รับไว้วินิจฉัยได้ตามพระราชกำหนดกฎหมาย

ข้อ ๓ ข้อความถาสั่งใดซึ่งอยู่ในรายงานการปลุกษาตั้งกฎหมายในรัฐมนตรีสภาก็ดี ถาในรายงานการไต่สวน ถาการพิจารณาคดีในศาลใดศาลหนึ่งก็ดี โดยย่อก็ดี ถาโดยพิศดารก็ดี อันเป็นรายงานที่ถูกต้องจริง ซึ่งตนนำเอามาโฆษณาประกาศ ถาซึ่งตนแต่งเป็นคำวินิจฉัยข้อความถาสั่งใดที่มีอยู่ในรายงานนั้น ในทางที่ตนเห็นเป็นยุติธรรมโดยจริงใจอันสุจริตแล้วออกโฆษณาประกาศ

ข้อ ๔ ข้อความถาสั่งใดซึ่งเป็นความจริงแท้ แลซึ่งเป็นหิดานุหิตประโยชน์แก่มหาชนทั้งหลายควรรู้ทั่วไป แลแล้วตนนำเอาออกโฆษณาประกาศ ด้วยมีความเจตนาจะให้ป็นหิดานุหิตประโยชน์แก่มหาชนทั้งหลายจะารู้ทั่วไป

ข้อ ๕ ข้อความฤๅสั่งใดที่เป็นจริงก็ดี ฤๅมิเป็นจริงก็ดี ซึ่งตนได้เขียนเปนลายลักษณ์อักษรไปให้ผู้หนึ่งทราบ โดยที่ตนมิเหตุอันสมควรเชื่อว่าเปนจริง และโดยที่ตนมิเหตุอันสมควรที่จะให้ผู้นั้นทราบไว้ แลในการที่ตนเขียนลายลักษณ์อักษรกล่าวถึงข้อความฤๅสั่งดังกล่าวมาแล้วไปให้ผู้นั้นทราบนั้น ตนมิได้มีใจชิงชังโกรธเคັันฤๅอิจฉาอาญาผู้ที่ต้องถูกประจานด้วย ข้อความฤๅสั่งนั้นเลย

ข้อ ๖ ข้อความฤๅสั่งใดที่เป็นจริงก็ดี ฤๅมิเป็นจริงก็ดี ซึ่งตนเอาออกโฆษณาประกาศ เพื่อประสงค์จะชี้แจงป้องกันรักษาตัวของตัวประการหนึ่ง แลเพื่อประสงค์จะร้องขอความยุติธรรม ในเรื่องที่คุณได้รับความข่มเหงแล้วประการหนึ่ง แลในการโฆษณาประกาศดังนี้ คุณต้องสะดงให้เห็นว่าข้อความฤๅสั่งนั้น ตนมีมูลที่พอจะเชื่อได้ว่าเป็นความจริง กับการที่คุณออกโฆษณาประกาศด้วยวิธีอย่างใดอย่างหนึ่งนั้น ไม่มากมายเหลือเกินกว่าความจำเป็นในความประสงค์ประการใดประการหนึ่งดังที่กล่าวมาแล้วนั้น

ข้อ ๗ ข้อความฤๅสั่งใดที่เป็นจริงก็ดี ฤๅมิเป็นจริงก็ดี ซึ่งตนเอาออกโฆษณาประกาศโดยมิเหตุอันสมควรที่คุณเชื่อว่าเปนจริง เพื่อประสงค์จะเชิญให้มหาชนทั้งหลายสะดงความเห็นให้เกิดหิตานุหิตประ โยชน์ทั่วกัน

ข้อ ๘ ข้อความฤๅสั่งใดที่เป็นจริงก็ดี ฤๅมิเป็นจริงก็ดี ซึ่งตนเอาออกโฆษณาโดยสะดงความเห็นของคุณที่เกี่ยวข้องด้วยคนใดคนหนึ่ง ฤๅสั่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งเป็นคนฤๅสั่งที่มหาชนทั้งหลายควรจะสะดงความเห็นเกี่ยวข้องได้ และในการสะดงความเห็นเช่นนี้ คุณต้องมีเหตุผลอันสมควรที่จะกล่าว และต้องกอปรไปด้วยความระมัดระวังอย่างมาก อย่าให้ร้ายแรงเปนที่เสียหายแก่ตนฤๅสั่งนั้น จนเกินไปกว่าความจำเป็น

เมื่อผู้นั้นโฆษณาประกาศเอง ฤๅยังให้ผู้อื่นโฆษณาประกาศแทนตัว ด้วยข้อความซึ่งได้ยกเว้น ๘ ข้อเหมือนดังว่ามานี้แล้ว ท่านว่าผู้นั้นไม่มีผิดหาโทษมิได้

มาตรา ๗ ผู้ใดซึ่งลงทุนออกหนังสือพิมพ์ต่าง ๆ ขายเอากำไรแต่คนเดียวก็ดี ฤๅลงทุนเข้าหุ้นส่วนด้วยผู้อื่นออกหนังสือพิมพ์ต่าง ๆ ขายเอากำไรด้วยกันก็ดี ถ้ามีข้อความฤๅสั่งใดซึ่งต้องห้ามโดยพระราชกำหนดนี้ ลงโฆษณาประกาศในหนังสือพิมพ์ของตนแล้ว ท่านว่าผู้นั้นกระทำผิด แลต้องปรับโทษเสมอกับผู้ที่เอาข้อความฤๅสั่งซึ่งต้องห้ามโดยพระราชกำหนดนี้

ออกโฆษณาประกาศเอง ถ้าให้ผู้อื่นเอาออกโฆษณาประกาศแทนตนนั้น เว้นไว้แต่ผู้นั้นจะสืบให้สมจริงได้ว่า การที่เอาข้อความฤๅสิ่งซึ่งต้องห้ามโดยพระราชกำหนดนี้ลงในหนังสือพิมพ์ของตนนั้น คนมิได้รู้เห็นด้วย แลตนมิได้อนุญาตอย่างสามัญทั่วไป ฤๅอย่างอื่นในการที่นำเอาลงในหนังสือพิมพ์ของตนนั้น

มาตรา ๘ การอนุญาตอย่างสามัญทั่วไปซึ่งเจ้าของหนังสือพิมพ์มอบให้แก่ผู้จัดการดูแลการออกหนังสือพิมพ์นั้น ต้องถือว่าไม่ใช่เป็นการอนุญาตให้ผู้จัดการนำเอาข้อความ ฤๅสิ่งซึ่งต้องห้ามโดยพระราชกำหนดนี้ ลงโฆษณาประกาศในหนังสือพิมพ์นั้น เว้นไว้แต่การอนุญาตอย่างสามัญทั่วไปนั้น มีปรากฏชัดว่าเจ้าของหนังสือพิมพ์ยอมให้เอาข้อความฤๅสิ่งซึ่งต้องห้ามโดยพระราชกำหนดนี้ลงในหนังสือพิมพ์ด้วย ถ้าเว้นไว้แต่เจ้าของหนังสือพิมพ์ได้เห็นชอบด้วยในการที่นำเอาข้อความฤๅสิ่งซึ่งต้องห้ามโดยพระราชกำหนดนี้ลงในหนังสือพิมพ์ของตนด้วย

มาตรา ๙ ผู้ใดรับเอาสรรพสมุดหนังสือเรื่องต่าง ๆ หนังสือพิมพ์ต่าง ๆ ฤๅลายลักษณ์อักษรอย่างใดอย่างหนึ่งซึ่งตีพิมพ์ ฤๅเขียน ฤๅใช้เครื่องหมายอย่างใด ซึ่งนำไปให้เห็นเป็นที่เข้าใจได้ไปจำหน่ายขายเช่นสินค้าตามธรรมดา นั้น ท่านว่าผู้นั้นไม่ได้กระทำความผิด แต่ไม่ต้องรับโทษเสมอผู้ที่เอาข้อความฤๅสิ่งซึ่งต้องห้ามโดยพระราชกำหนดนี้ออกโฆษณาประกาศ เว้นไว้แต่จะสืบให้สมจริงได้ว่า ผู้นั้นได้รู้อยู่แล้วว่าสมุดหนังสือเรื่องต่าง ๆ หนังสือพิมพ์ต่าง ๆ ฤๅลายลักษณ์อักษรอย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งตนรับเอามาจำหน่ายขายนั้น มีข้อความฤๅสิ่งซึ่งต้องห้ามโดยพระราชกำหนดนี้ ฤๅในส่วนหนังสือพิมพ์ต่าง ๆ ซึ่งเคยออกอยู่นั้น ผู้นั้นได้รู้แล้วว่าหนังสือพิมพ์ฉบับนั้นเคยลงข้อความฤๅสิ่งซึ่งต้องห้ามโดยพระราชกำหนดนี้อยู่เนื่อง ๆ

มาตรา ๑๐ ผู้ใดกระทำความผิดต่อข้อห้ามในมาตรา ๔ แลมาตรา ๕ แห่งพระราชกำหนดนี้ ถ้าในมณฑลกรุงเทพฯ ต้องเป็นหน้าที่ของเจ้ากรมอัยการจะต้องฟ้องร้องกล่าวโทษ แต่ต้องได้รับความอนุมัติของข้าหลวงเทศาภิบาลเสียก่อน พนักงานอัยการจึงจะฟ้องร้องได้

ห้ามไม่ให้ผู้ใดผู้หนึ่ง นอกจากเจ้ากรมอัยการในมณฑลกรุงเทพฯ แลพนักงานอัยการในมณฑลหัวเมือง ฟ้องร้องกล่าวโทษผู้กระทำความผิดดังกล่าวมานี้ เว้นไว้แต่ตนได้รับอนุญาตให้ฟ้องเสียก่อนจึงจะร้องฟ้องได้ ถ้าในมณฑลกรุงเทพฯ ต้องขอแลรับอนุญาตจากเจ้ากรมอัยการ ถ้าในมณฑลหัวเมืองต้องขอแลรับอนุญาตจากข้าหลวงเทศาภิบาล เจ้ากรมอัยการ ฤๅข้าหลวงเทศาภิบาลจะไม่อนุญาตโดยมีเหตุอันสมควรอย่างใดอย่างหนึ่งก็ได้ ถ้าเจ้ากรมอัยการจะฟ้องเสียเอง ฤๅข้าหลวงเทศาภิบาลจะสั่งให้พนักงานฟ้องเสียเองก็ได้

มาตรา ๑๑ กรมอัยการในมณฑลกรุงเทพฯ กิติ ฤาพนักงานอัยการในมณฑลหัวเมืองกิติ ฤาคณอื่นผู้ถูกประจานกิติ จะฟ้องกล่าวโทษผู้ใดผู้หนึ่งหาว่ากระทำผิดต่อมาตราใดมาตราหนึ่งแห่งพระราชกำหนดนี้ ต้องยื่นฟ้องต่อศาลภายในกำหนด ๑๒ เดือน นับตั้งแต่วันที่ผู้ต้องหาซึ่งเป็นจำเลยได้กระทำผิดเป็นต้นไป เว้นแต่ผู้กล่าวหาซึ่งเป็นโจทก์นั้นมีกิจธุระของตนเอง ฤามีกิจราชการไปอยู่ยังหัวเมืองไกลในพระราชอาณาเขตรกิติ ฤาไปอยู่ยังหัวเมืองต่างประเทศนอกพระราชอาณาเขตรกิติ ยังไม่รู้ว่าตนถูกประจานซึ่งเป็นการที่ต้องห้ามตามพระราชกำหนดนี้ ครั้นกลับมาแล้วจึงรู้เข้าดังนี้ ก็ให้ผู้ยื่นฟ้องต่อศาลได้ภายในกำหนด ๖ เดือน นับตั้งแต่วันที่ตนกลับมาถึงบ้านเรือนเป็นต้นไป

ถ้ายื่นฟ้องพ้นกำหนดดังกล่าวมาแล้ว ห้ามมิให้ศาลรับฟ้องไว้พิจารณา ฤถ้าศาลได้รับไว้แล้วโดยไม่รู้ว่พ้นกำหนด ภายหลังจึงรู้ว่าพ้นกำหนดแล้ว ก็ให้ตัดสินยกฟ้องนั้นเสีย

มาตรา ๑๒ บันดาเงินซึ่งศาลปรับผู้กระทำผิดต่อมาตรา ๔ แลมาตรา ๕ นั้น ต้องส่งเปนพิไนโยบายราชการ แต่เงินซึ่งศาลปรับผู้กระทำผิดต่อมาตรา ๖ นั้น ต้องจ่ายเปนเงินทำขวัญให้แก่ผู้ซึ่งถูกประจานด้วยข้อความฤาถึงซึ่งต้องห้ามโดยพระราชกำหนดนี้ ซึ่งมาเปนโจทก์ฟ้องร้องกล่าวโทษผู้กระทำผิด

มาตรา ๑๓ ผู้ใดซึ่งกระทำผิดต่อข้อห้ามในมาตรา ๖ แห่งพระราชกำหนดนี้ รู้สึกว่ตนกระทำผิดจริงแล้ว ตนได้นำเอาคำขอขมาโทษ ต่อผู้ซึ่งถูกประจานออกโฆษณาประกาศกับได้นำเอาเงินทำขวัญมากน้อยเท่าใดสุดแต่ตนจะเห็นสมควร (แต่ไม่มากกว่าเงินที่ตนจะต้องถูกปรับ) ไปวางไว้กลางศาล เพื่อจะให้แก่ผู้ซึ่งถูกประจานก่อนเวลาวันเดือนปีที่ศาลกำหนดนัดพิจารณาความแล้ว ก็ให้ศาลเปรียบเทียบให้ผู้ซึ่งถูกประจานที่เป็นโจทก์รับคำขอขมาโทษและรับเอาเงินทำขวัญไปแล้วให้ความเปนเลิกแล้วแก่กัน ถ้าผู้ซึ่งถูกประจานที่เป็นโจทก์นั้นไม่ยอมตามคำเปรียบเทียบแล้ว ก็ให้ศาลพิจารณาความเรื่องนั้นต่อไป ถ้าพิจารณาได้ความว่ผู้นั้นกระทำผิดจริงแต่ความผิดนั้นไม่ร้ายแรงมากมาย จนถึงกับจะเป็นเหตุให้ผู้ถูกประจานต้องรับทัณฑ์โทษตามกฎหมาย ก็ให้ศาลถือว่การที่ผู้นั้นได้ขอขมาโทษแลยอมทำขวัญดังกล่าวมาแล้วนั้น ควรเปนเหตุที่จะกรุณาลดหย่อนผ่อนโทษผู้นั้นให้เบาลงแต่เพียงปรับเท่านั้น เว้นไว้แต่ความผิดของผู้นั้นมากมาย จนถึงกับจะเป็นเหตุให้ผู้ถูกประจานต้องรับทัณฑ์โทษตามกฎหมายจึงควรลงโทษจำคุก.

เรื่องที่..... ๒๓-๒๔/๒๕๓๕

พิมพ์ที่..... 16

จำนวนการกรณ.....

ด่วนที่สุด

ที่ นร ๐๒๐๓/๕๙๐

ลับ

๘๘๐๐๔

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
รับที่..... ๙๔
วันที่..... 10 / ม.ค. / ๕๕
เวลา..... 14.55 น.
สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี
ทว.เนียบรัฐบาล กทม.๑๐๓๐๐

พ1
ม.ค. ๕๕

๗๐ มกราคม ๒๕๓๕

เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ..) พ.ศ.
และร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ (ฉบับที่ ..)
พ.ศ.

เรียน เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

มีเอกสาร 1 ชุด

สิ่งที่ส่งมาด้วย สำเนาหนังสือกระทรวงมหาดไทย ลับ ด่วนที่สุด ที่ มท ๐๖๑๐/๓๒ /
ลงวันที่ ๗ มกราคม ๒๕๓๕ และร่างพระราชบัญญัติในเรื่องนี้ / ๑๙

ด้วยกระทรวงมหาดไทยได้เสนอร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวล
กฎหมายอาญา (ฉบับที่ ..) พ.ศ. และร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวล
กฎหมายแพ่งและพาณิชย์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. มาเพื่อดำเนินการ ความละเอียด
ปรากฏตามสิ่งที่ส่งมาด้วย

คณะรัฐมนตรีได้ประชุมปรึกษาเมื่อวันที่ ๗ มกราคม ๒๕๓๕ ลงมติว่า

๑. รับหลักการร่างพระราชบัญญัติ ฯ ทั้งสองฉบับ ตามที่กระทรวง
มหาดไทยเสนอ โดยให้เจ้าหน้าที่สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาปรับปรุงแก้ไขให้เป็นไป
ตามมติคณะรัฐมนตรี แล้วเสนอรองนายกรัฐมนตรี (นายมีชัย ฤชุพันธุ์) ตรวจสอบพิจารณา
อีกครั้งหนึ่ง ก่อนที่จะเสนอสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ทหาหน้าที่รัฐสภาต่อไป

๒. คำสินใหม่ทดแทนในทางละเมิดสำหรับการทำให้ผู้อื่นเสียหายต่อ
ชื่อเสียง เกียรติคุณ ตามมาตรา ๓ ของร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวล
กฎหมายแพ่งและพาณิชย์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. นั้น ให้ศาลกำหนดให้ตามที่เสียหาย
แต่ต้องไม่น้อยกว่ายี่สิบเท่าของโทษปรับสูงสุดของความผิดฐานหมิ่นประมาทในทางอาญา

/๑. ในกรณี ...

ยังไม่ได้รับ

ลับ

๘. ๐๐๓๗-๐๐๓๘

๕๕๓๕

1.1
ลับ

88005

- ๒ -

๓. ในกรณีจำเป็นต้องแก้ไขเพิ่มเติมมาตราอื่นที่เกี่ยวข้องหรือ
กฎหมายอื่นที่อาจได้รับผลกระทบจากการแก้ไขตามร่างกฎหมายนี้ ควรดำเนินการ
ไปพร้อมกันในขณะนี้ ก็ให้เสนอหรือดำเนินการด้วย

จึงเรียนมา เพื่อสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาจะได้ดำเนินการ
ตรวจพิจารณาร่างพระราชบัญญัติในเรื่องนี้ทั้ง ๒ ฉบับ ตามมติคณะรัฐมนตรีต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

นาวารอากาศเอก

(โสภณ สุวรรณรุจิ)

เลขาธิการคณะกรรมการรัฐมนตรี

กองนิติธรรม

โทร. ๒๘๑๐๐๐๗

กท. ๖๑
~~นางสาว...~~ (คุณชวรัตน์)

๐.7

13 ม.ค. 35

เรียน นาย...
รับทราบเรื่องร่างพระราชบัญญัติ...
ได้ไปแจ้ง...
และ...
ขอแสดงความนับถือ
13 ม.ค. 35

ลับ

ด่วนที่สุด

ที่ มท ๑๖๑๑/ ม๒

88006

กระทรวงมหาดไทย

ถนนอู่ทองฯ กท ๑๖๑๑๑

๗ มกราคม ๒๕๓๕

เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ..) พ.ศ. และร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

เรียน เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

- สิ่งที่ส่งมาด้วย
๑. บัญชีหลักการและเหตุผลประกอบร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ..) พ.ศ. จำนวน ๑๔๑ ชุด
 ๒. ร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ..) พ.ศ. จำนวน ๑๔๑ ชุด
 ๓. บัญชีหลักการและเหตุผลประกอบร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. จำนวน ๑๔๑ ชุด
 ๔. ร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. จำนวน ๑๔๑ ชุด

กัวยกระทรวงมหาดไทย ได้พิจารณาเห็นว่าปัจจุบันมีผู้กระทำความผิดฐานหมิ่นประมาทโดยการโฆษณามากขึ้น ขณะเกี่ยวกับบทบัญญัติเกี่ยวกับอัตราโทษที่ใช้บังคับกับผู้กระทำความผิดไม่เหมาะสมกับสภาวการณ์ จึงทำให้ผู้กระทำความผิดดังกล่าวไม่เกรงกลัวต่อบทบัญญัติของกฎหมาย สมควรแก้ไขเพิ่มเติมอัตราโทษในมาตรา ๓๒๖ และมาตรา ๓๒๘ แห่งประมวลกฎหมายอาญาให้สูงขึ้น และแก้ไขเพิ่มเติมอัตราโทษในมาตรา ๔๒๔ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ กำหนดค่าสินไหมทดแทนฐานคำกรณีย์กระทำละเมิดโดยหมิ่นประมาทโดยการโฆษณา เพื่อให้สอดคล้องกัน

สรุปวิเคราะห์ผลกระทบของการตราพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ..) พ.ศ. และผลกระทบของการตราพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ดังนี้

/ ก. ผลกระทบท่อนโยบาย...

ลับ

ก. ผลกระทบต่อนโยบายของรัฐ

จะทำให้ผู้กระทำผิดฐานหมิ่นประมาทโดยการโฆษณา เกิดความระมัดระวังมิให้กระทบกระเทือนต่อความมั่นคงของรัฐและเป็นการรักษาความสงบเรียบร้อยและสร้างคุณธรรมทางสังคมตามนโยบายของรัฐบาล

ข. ผลกระทบต่อเศรษฐกิจ การเงินและงบประมาณ

ไม่มี

ค. ผลกระทบต่อการเงินและงบประมาณ

ไม่มี

ง. ผลกระทบทางสังคมต่อบุคคลกลุ่มต่าง ๆ

๑. ประชาชนได้รับการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพ เกียรติยศ หรือชื่อเสียงมากยิ่งขึ้น เป็นการรักษาความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน เป็นการป้องกันหรือระงับความเสื่อมทรามทางจิตใจหรือสุขภาพของประชาชน

๒. ผู้กระทำผิดฐานหมิ่นประมาทโดยการโฆษณา จะไต่กระทหนักและระมัดระวังในการโฆษณาข่าวสารมิให้กระทบกระเทือนต่อสิทธิเสรีภาพ เกียรติยศหรือชื่อเสียงของบุคคลอื่น ซึ่งสมควรได้รับการคุ้มครองตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

กระทรวงมหาดไทยจึงขอเสนอร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ...) พ.ศ. และร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ (ฉบับที่ ...) พ.ศ. มาเพื่อโปรดเกล้าฯ เสนอคณะรัฐมนตรีพิจารณาต่อไป ทั้งนี้ กระทรวงมหาดไทยได้มอบหมายให้ พล.ต.ท. วิโรจน์ เปาอินทร์ ผู้บัญชาการตำรวจนครบาล และ พ.ต.อ. สุพจน์ ฃ บางช้าง รองผู้บังคับการกองวิชาการ กรมตำรวจ เป็นผู้มาชี้แจง

กราบเรียน นายกรัฐมนตรี

เพื่อโปรดพิจารณาอนุมัติ

ในหน้าเสนอคณะรัฐมนตรีพิจารณา

ในวันอังคารที่ 7 มกราคม 2535

นาวาอากาศเอก

(โสภณ สุวรรณศรี) เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

โทร. ๒๕๒๗๗๑๑

๒๕๓๕๓๑๔

ขอแสดงความนับถือ พลเอก P. Kemint (อิสระพงศ์ หนุนภักดี)

กฤษิณ วัฒนเจริญกุล (นายปรีชา เวทยาวงศ์) ๗ ม.ค. ๒๕๓๕

3 โสภณ สุวรรณศรี (นายปรีชา เวทยาวงศ์) ๗ ม.ค. ๒๕๓๕

ฉบับ 1.4

88008

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ กรมตำรวจ โทร. 2527971, 2537914
ที่ มท 0610/ 4 วันที่ 2 มกราคม 2535
เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

เรียน พลพณฯ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

1. ข้อเท็จจริง

เนื่องจากปัจจุบันมีผู้กระทำความผิดฐานหมิ่นประมาทโดยการโฆษณามากขึ้น ขณะเดียวกันบทบัญญัติเกี่ยวกับอัตราโทษที่ใช้บังคับกับผู้กระทำผิดไม่เหมาะสมกับสภาวะการสังคม ทำให้ผู้กระทำความผิดดังกล่าวไม่เกรงกลัวต่อบทบัญญัติของกฎหมาย สมควรแก้ไขเพิ่มเติมอัตราโทษดังกล่าวให้สูงขึ้น และแก้ไขประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ กำหนดค่าสินไหมทดแทนชั้นต่ำกว่ากรณีกระทำละเมิดโดยหมิ่นประมาทโดยการโฆษณา เพื่อให้สอดคล้องกัน

2. ข้อกฎหมาย

ประมวลกฎหมายอาญา

"มาตรา 326 ผู้ใดใส่ความผู้อื่นต่อบุคคลที่สาม โดยประการที่น่าจะทำให้ผู้อื่นนั้น เสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น หรือถูกเกลียดชัง ซึ่งผู้นั้นกระทำความผิดฐานหมิ่นประมาท ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ"

"มาตรา 328 ถ้าความผิดฐานหมิ่นประมาทได้กระทำโดยการโฆษณาด้วย เอกสาร ภาพวาด ภาพระบายสี ภาพยนตร์ ภาพหรือตัวอักษรที่ทำให้ปรากฏด้วยวิธีใด แผ่นเสียง หรือสิ่งบันทึกเสียงอย่างอื่น กระทำโดยการกระจายเสียง หรือโดยการกระทำ การข่าวประกาศด้วยวิธีอื่นใด ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกิน สี่พันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ"

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

"มาตรา 424 ในการพิพากษาคดีข้อความรับผิดเพื่อละเมิดและกำหนดค่าสินไหมทดแทนนั้น ท่านว่าศาลไม่จำเป็นต้องดำเนินการตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายลักษณะอาญาอันว่าด้วยการที่จะต้องรับโทษและไม่จำเป็นต้องพิจารณาถึงการที่ผู้กระทำผิดต้องคำพิพากษาลงโทษทางอาญาหรือไม่"

รับ

3. ข้อพิจารณา

กรมตำรวจ จึงขอเสนอ ดังนี้

3.1 ร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ...)
พ.ศ. พร้อมบันทึกหลักการและเหตุผล และบันทึกการเปรียบเทียบ (แก้ไขเพิ่มเติม
อัตราโทษให้สูงขึ้น)

3.2 ร่างพระราชบัญญัติเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์
(ฉบับที่ ...) พ.ศ. พร้อมบันทึกหลักการและเหตุผล และบันทึกการเปรียบเทียบ
(กำหนดค่าสินไหมทดแทนขั้นต่ำกรณีกระทำความผิดโดยหมิ่นประมาท)

4. ข้อเสนอ

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

พลตำรวจเอก

(สวัสดิ์ อมรวิวัฒน์)

อธิบดีกรมตำรวจ

ร่าง

บันทึกหลักการและเหตุผล

ประกอบร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ...)

พ.ศ.

หลักการ

แก้ไขเพิ่มเติมอัตราโทษตามมาตรา 326 และมาตรา 328 แห่งประมวลกฎหมายอาญา

เหตุผล

ด้วยปรากฏว่าในปัจจุบันมีผู้กระทำความผิดฐานหมิ่นประมาทมากขึ้นขณะเดียวกันบทบัญญัติเกี่ยวกับอัตราโทษที่ใช้บังคับกับผู้กระทำความผิดไม่เหมาะสมกับสภาวะการณ์จึงทำให้ผู้กระทำความผิดดังกล่าวไม่เกรงกลัว สมควรแก้ไขเพิ่มเติมอัตราโทษให้สูงขึ้น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

บันทึกการเปรียบเทียบประมวลกฎหมายอาชากับพระราชบัญญัติกัญชาเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา
(ฉบับที่ ...) พ.ศ.

กฎหมายที่ใช้บังคับในปัจจุบัน	กฎหมายที่เสนอชองกัญ	ความแตกต่าง	เหตุผลที่ชองกัญ
<p>"มาตรา 326 ผู้ใดใส่ความผู้อื่นต่อบุคคลที่สาม โดยประการที่น่าจะทำให้ผู้อื่นนั้นเสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่นหรือถูกเกลียดชัง ผู้นั้นกระทำความผิดฐานหมิ่นประมาท ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ</p>	<p>"มาตรา 326 ผู้ใดใส่ความผู้อื่นต่อบุคคลที่สาม โดยประการที่น่าจะทำให้ผู้อื่นนั้นเสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่นหรือถูกเกลียดชัง ผู้นั้นกระทำความผิดฐานหมิ่นประมาท ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ</p>	<p>เพิ่มอัตราโทษปรับจากเดิม "หรือปรับไม่เกินสองพันบาท" เป็น "หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท"</p>	<p>ด้วยปรากฏว่าในปัจจุบันมีผู้กระทำความผิดฐานหมิ่นประมาท และหมิ่นประมาท โดยการใช้โซเชียลมีเดีย และเลือกกันบนโซเชียลมีเดียเกี่ยวกับอัตราโทษที่ใช้บังคับกับผู้กระทำความผิดไม่เหมาะสมกับสภาวะการผิด จึงทำให้ผู้กระทำความผิดคิดว่าไม่เกรงกลัว สันดรบทกัญชาเพิ่มเติมอัตราโทษให้สูงขึ้น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้</p>

88012

บันทึกการเปรียบเทียบประมวลกฎหมายอาชากับพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา
(ฉบับที่ ...) พ.ศ.

กฎหมายที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน	กฎหมายที่เสนอฉบับแก้ไขใหม่	ความแตกต่าง	เหตุผลที่ถอนแก้ไข
<p>"มาตรา 328 ถ้าความผิดฐานหมิ่นประมาทได้กระทำโดยการโฆษณาด้วยเอกสาร ภาพวาด ภาพระบายสี ภาพยนตร์ ภาพหรือตัวอักษรที่ทำให้ปรากฏด้วยวิธีใด ๆ เช่น แผ่นเสียง หรือสิ่งบันทึกเสียงอย่างอื่น กระทำโดยการกระจายเสียงหรือโดยการทำการปาฐกถาด้วยวิธีอื่นใด ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกินสี่พันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ"</p>	<p>"มาตรา 328 ถ้าความผิดฐานหมิ่นประมาทได้กระทำโดยการโฆษณาด้วยเอกสาร ภาพวาด ภาพระบายสี ภาพยนตร์ ภาพหรือตัวอักษรที่ทำให้ปรากฏด้วยวิธีใด ๆ เช่น แผ่นเสียง หรือสิ่งบันทึกเสียงอย่างอื่นกระทำความผิดโดยการกระจายเสียง หรือโดยกระทำการปาฐกถาด้วยวิธีอื่นใด ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี และปรับไม่เกินสองพันบาท"</p>	<p>เพิ่มอัตราโทษต่อจากเดิมต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกินสี่พันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ เป็นต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปีและปรับไม่เกินสองพันบาท</p>	<p>ด้วยปรากฏว่าในปัจจุบันมีผู้ที่กระทำความผิดฐานหมิ่นประมาทและหมิ่นประมาทโดยการโฆษณามากขึ้น ขณะเดียวกันบทบัญญัติเกี่ยวกับอัตราโทษที่ใช้อยู่กับผู้ที่กระทำความผิดดังกล่าวไม่เกรงกลัว สันควมแก้ไขเพิ่มเติมอัตราโทษให้สูงขึ้น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้</p>

88013

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ (ฉบับที่ ...)
พ.ศ.

หลักการ

กำหนดค่าสินไหมทดแทนขั้นต่ำกรณีกระทำละเมิดโดยหมิ่นประมาท

เหตุผล

ด้วยปรากฏว่าในปัจจุบันมีผู้กระทำความผิดฐานหมิ่นประมาทโดยการโฆษณา
มากขึ้น และความรับผิดเพื่อละเมิดสำหรับผู้กระทำผิดซึ่งต้องรับผิดใช้ค่าสินไหมทดแทนมิได้
กำหนดไว้ให้เหมาะสมกับความเสียหายที่เกิดขึ้นแก่ชื่อเสียง จึงทำให้ผู้กระทำผิดไม่เกรง
กลัวต่อบทบัญญัติของกฎหมาย สมควรบัญญัติความรับผิดขั้นต่ำเพื่อละเมิดที่ผู้รับผิดต้องใช้ค่า
สินไหมทดแทนไว้ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

บันทึกการเปรียบเทียบประมวลกฎหมายแห่งและพาณิชย์กับร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแห่งและพาณิชย์
(ฉบับที่ ...) พ.ศ.

กฎหมายที่ใช้บังคับในปัจจุบัน	กฎหมายที่เสนอแก้ไข	ความแตกต่าง	เหตุผลที่ขอแก้ไข
<p>"มาตรา 424 ในการพิพากษาคดีข้อความรับผิดเพื่อละเมิดและกำหนดค่าสินไหมทดแทนนั้น ท่านว่าศาลไม่จำเป็นต้องคำนึงตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายลักษณะอาชญาอื่นว่าด้วยการที่จะต้องรับโทษและไม่จำเป็นต้องวิเคราะห์ถึงการที่ผู้กระทำผิดต้องคำพิพากษาลงโทษทางอาญาหรือไม่</p>	<p>"ค่าสินไหมทดแทนตามมาตรานี้ ให้ศาลกำหนดให้ตามที่ได้เสียหาย แต่ต้องไม่น้อยกว่าสิบเท่าของโทษปรับสูงสุดของความผิดฐานหมิ่นประมาทตามประมวลกฎหมายอาชญา มาตรา 328"</p>	<p>เพิ่มความเข้มงวดของมาตรา 424</p>	<p>ด้วยปรากฏว่าในปัจจุบันมีผู้กระทำผิดฐานหมิ่นประมาทโดยการโฆษณา มากขึ้น และความรับผิดเพื่อละเมิดสำหรับผู้กระทำผิดซึ่งต้องรับค่าสินไหมทดแทนมิได้กำหนดไว้ จึงทำให้ผู้กระทำผิดไม่เกรงกลัวต่อบทบัญญัติของกฎหมาย สมควรบัญญัติความรับผิดอื่นต่อ เพื่อละเมิดที่รับผิดต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนไว้ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้</p>

111
88016

2

88017

23-24/2535 37-38/2535
ก.ช.น. 3

ด่วนที่สุด
ที่ นร 0601/ 278

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
ท่าช้างวังหน้า กรุงเทพ 10200

14 มกราคม 2535

เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ...)
พ.ศ. และร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและ
พาณิชย์ (ฉบับที่ ...) พ.ศ.

เรียน เลขาธิการคณะกรรมการรัฐมนตรี

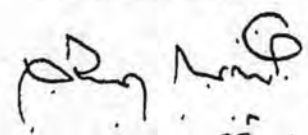
อ้างถึง หนังสือสำนักเลขาธิการคณะกรรมการรัฐมนตรี ที่ นร 0203/540
ลงวันที่ 10 มกราคม 2535

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักเลขาธิการคณะกรรมการรัฐมนตรีแจ้งว่า กระทรวงมหาดไทยได้เสนอร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ...) พ.ศ. และร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ (ฉบับที่ ...) พ.ศ. ซึ่งคณะกรรมการได้ประชุมเมื่อวันที่ 7 มกราคม 2535 และมีมติรับหลักการโดยให้สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาปรับปรุงแก้ไขให้เป็นไปตามมติคณะกรรมการในวันนั้น แล้วเสนอรองนายกรัฐมนตรี (นายมีชัย ฤชุพันธุ์) ตรวจสอบพิจารณา ก่อนเสนอสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ดังรายละเอียดทราบอยู่แล้ว นั้น

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาขอเรียนว่า เมื่อวันที่ 8 มกราคม 2535 ท่านรองนายกรัฐมนตรี (นายมีชัย ฤชุพันธุ์) ได้เรียกประชุมเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องเพื่อพิจารณาว่าร่างพระราชบัญญัติทั้งสองฉบับดังกล่าวจนแล้วเสร็จ และสำนักงานฯ ได้จัดพิมพ์ร่างพระราชบัญญัติที่ตรวจสอบพิจารณานั้น และนำเสนอท่านรองนายกรัฐมนตรีเพื่อดำเนินการต่อไปด้วยแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นายวิวัฒนา รัตนวิจิตร)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานเลขานุการกรม
โทร. 2220206-9

ร่าง

พระราชบัญญัติ

แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ (ฉบับที่ ๑๑)

พ.ศ. ๒๕๓๕

.....

.....

.....

.....

.....

โดยที่เป็นการเห็นสมควรแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

.....

.....

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ (ฉบับที่ ๑๑) พ.ศ. ๒๕๓๕”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในวรรคหนึ่ง ของมาตรา ๔๓๘ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ มาตรา ๔๓๘ ภายใต้อำนาจมาตรา ๔๔๗ ทวิ ค่าสินไหมทดแทนจะพึงใช้โดยสถานใดเพียงใดนั้น ให้ศาลวินิจฉัยตามควรแก่พฤติการณ์และความร้ายแรงแห่งละเมิด ”

มาตรา ๔ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๔๔๗ ทวิ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

“ มาตรา ๔๔๗ ทวิ ค่าเสียหายตามมาตรา ๔๒๓ วรรคหนึ่ง ถ้าเป็นการกระทำโดยการโฆษณาด้วยหนังสือพิมพ์ วิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ หรือด้วยสื่อมวลชนอื่น ให้ศาลกำหนดให้เท่ากับเงินจำนวนยี่สิบเท่าของอัตราโทษปรับขั้นสูงที่กำหนดไว้ในมาตรา ๓๒๘ แห่งประมวลกฎหมายอาญา เว้นแต่จะมีการพิสูจน์ความเสียหายได้มากกว่านั้น ”

ภาคผนวก ง

บทบัญญัติความผิดอาญาฐานดูหมิ่นและหมิ่นประมาท
ของกฎหมายต่างประเทศที่มีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงกฎหมายไทย

The Indian Penal Code (Act. No.45 of 1860.)

Article 499 – 502, 504.

Article 499. Defamation

Whoever, by words either spoken or intended to be read, or by signs or by visible representations, makes or publishes any imputation concerning any person intending to harm, or knowing or having reason to believe that such imputation will harm, the reputation of such person, is said, except in the cases hereinafter excepted, to defame that person.

First Exception : Imputation of truth which public good requires to be made or published.

Second Exception : Public conduct of public servants.

Third Exception : Conduct of any person touching any public question.

Fourth Exception : Publication of reports of proceedings of Courts

Fifth Exception : Merits of case decided in Court or conduct of witnesses and others concerned.

Sixth Exception : Merits of public performance.

Seventh Exception : Censure passed in good faith by person having lawful authority over another.

Eight Exception : Accusation preferred in good faith to authorised person.

Ninth Exception : Imputation made in good faith by person for protection of his or other's interests.

Tenth Exception : Caution intended for good of person to whom conveyed or for public good.

Article 500. Punishment for defamation.

Whoever defames another shall be punished with simple imprisonment for a term which may extend to two years, or with fine, or with both.

Article 501. Printing or engraving matter known to be defamatory.

Whoever prints or engraves any matter, knowing or having good reason to believe that such matter is defamatory of any person, shall be punished with simple imprisonment for a term which may extend to two years, or with fine, or with both.

Article 502. Sale of printed or engraved substance containing defamatory matter.

Whoever sells or offers for sale any printed or engraved substance containing defamatory matter, knowing that it contains such matter, shall be punished with simple imprisonment for a term which may extend to two years, or with fine or with both.

Article 504. Intentional insult with intent to provoke breach of the peace.

Whoever intentionally insults, and thereby gives provocation to any person, intending or knowing it to be likely that such provocation will cause him to break the public peace, or to commit any other offence, shall be punished with imprisonment of either description for a term which may extend to two years, or with fine, or with both.

Codice Penale e Codice di procedura penale
(addi 19 ottobre 1930 e Vigenti dal 1 luglio 1931.)

Article 278, 297, 298, 594 – 599.

Art. 278. Offesa all'onore del Re, del Reggente, della Regina, del Principe Ereditario e del Principi della Famiglia Reale.

Chiunque offende l'onore o il prestigio del Re o del Reggente è punito con la reclusione da due a sette anni.

Se il fatto è commesso contro la Regina o il Principe Ereditario, il colpevole è punito con la reclusione da uno a cinque anni.

Se il fatto è commesso contro un'altra persona della Famiglia Reale, ovvero è offesa la memoria di un ascendente o di un discendente o di un altro prossimo congiunto del Re, del Reggente o della Regina, il colpevole è punito con la reclusione da uno a tre anni.

Art. 297. Offesa all'onore dei Capi di Stati esteri.

Chiunque nei territorio dello Stato offende l'onore o il prestigio del Capo di uno Stato estero è punito con la reclusione da uno a tre anni

Art. 298. Offesa contro i rappresentanti di Stati esteri.

Le disposizioni dei tre art. Precedenti si applicano anche se i fatti, ivi preveduti, sono commessi contro rappresentanti di Stati esteri, accreditati presso il Governo del Re in qualità di Capi di missione diplomatica, a causa o nell'esercizio delle loro funzioni.

Art. 594. Ingiuria

Chiunque offende l'onore o il decoro di una persona presente è punito con la reclusione fino a sei mesi o con la multa fino a lire cinquemilla.

Alla stessa pena soggiace chi commette il fatto mediante comunicazione telegrafica o telefonica, o con scritti o disegni, diretti alla persona offesa.

La pena è della reclusione fino a un anno o della multa fino a lire diecimilla, se l'offesa consiste nell'attribuzione di un fatto determinato.

Le pene sono aumentate qualora l'offesa sia commessa in presenza di più persone.

Art. 595. Diffamazione.

Chiunque, fuori dei casi indicati nell'art. precedente, comunicando con più persone, offende l'altrui reputazione, è punito con la reclusione fino a un anno o con la multa fino a lire diecimilla.

Se l'offesa consiste nell'attribuzione di un fatto determinato, la pena è della reclusione fino a due anni, ovvero della multa fino lire ventimilla.

Se l'offesa è recata col mazzo della stampa o con qualsiasi altromezzo di pubblicità, ovvero in atto pubblico, la pena è della reclusione da sei mesi a tre anni o della multa non inferiore a lire cinquemilla.

Se l'offesa è recata a un Corpo politico, amministrativo o giudiziario, o ad una sua rappresentanza, o ad una Autorità costituita in collegio, le pene sono aumentate.

Art. 596. Esclusione della prova liberatoria.

Il colpevole dei delitti preveduti dai due art. precedenti non è ammesso a provare, a sua discolpa, la verità del fatto attribuito alla persona offesa.

Tuttavia, quando l'offesa consiste nell'attribuzione di un fatto determinato, la persona offesa e l'offensore possono, d'accordo, prima che sia pronunciata sentenza irrevocabile, deferire ad un giuri d'onore il giudizio sulla verità del fatto medesimo.

Art. 597. Querela della persona offesa ed estinzione del reato.

I delitti preveduti dagli art. 594 e 595 sono punibili a querela della persona offesa.

Se la persona offesa e l'offensore hanno esercitato la facoltà indicata nel capoverso dell'art. precedente, la querela si considera tacitamente rinunciata o rimessa.

Se la persona offesa muore prima che sia decorso il termine per proporre la querela, o se si tratta di offesa alla memoria di un defunto, possono proporre querela i prossimi congiunti, l'adottante e l'adottato. In tali casi, e altresì in quello in cui la persona offesa muoia dopo aver proposta la querela, la facoltà indicata nel capoverso dell'art. precedente spetta ai prossimi congiunti, all'adottante e all'adottato.

Art. 598. Offese in scritti e discorsi pronunciati dinanzi alle Autorità giudiziarie o amministrative.

Non sono punibili le offese contenute negli scritti presentati o nei discorsi pronunciati dalle parti o dai loro patrocinatori nei procedimenti dinanzi all'Autorità giudiziaria, ovvero dinanzi a un'Autorità amministrative, quando le offese concernono l'oggetto della causa o del ricorso amministrativo.

Il giudice, pronunciando nella causa, può, oltre ai provvedimenti disciplinari, ordinare la soppressione o la cancellazione, in tutto o in parte, delle scritture offensive, e assegnare alla persona offesa una somma a titolo di risarcimento del danno non patrimoniale. Qualora si tratti di scritture per le quali la soppressione o cancellazione non possa eseguirsi, è fatta sulle medesime annotazione della sentenza.

Art. 599. Ritorsione e provocazione.

Nei casi preveduti dall'art.594, se le offese sono reciproche, il giudice può dichiarare non punibili uno o entrambi gli offensori.

Non è punibile chi ha commesso alcuno dei fatti preveduti dagli art.594 e 595 nello stato a'ira determinato da un fatto in giusto altrui, e subito aono die esso.

La disposizione della prima parte di questo art. si applica anche all'offensore che accia proposto querela per le offese ricevute.

The Dutch Penal Code (Act of March 3rd, 1881.)

Article 111, 112, 118, 261, 262, 266, 267, 270

Article 111. Intentional defamation of the King is punishable by a term of imprisonment of not more than five years or a fine of the fourth category.

Article 112. Intentional defamation of the King's consort, the Heir apparent or the spouse of the latter, or of the Regent, is punishable by a term of imprisonment of not more than four years or a fine of the fourth category.

Article 118.

1. Intentional defamation of the Head or the member of government of a friendly nation, present in the Netherlands in his official capacity, is punishable by a term of imprisonment of not more than two years or a fine of the fourth category.

2. The punishment in section 1 is also applicable in the case of intentional defamation of a person in his capacity as a representative of a friendly nation accredited to the Netherlands government.

Article 261.

1. A person who intentionally impugns the honor or reputation of another person, by alleging he committed a particular act, with the clear intent of giving publicity to the allegation, is guilty of slander and liable to a term of imprisonment of not more than six months or a fine of the third category.

2. Where such is done by means of written material or images, which are either disseminated, publicly displayed or posted, or by means of written material the contents of which are publicly uttered, the perpetrator is guilty of libelous defamation and liable to a term of imprisonment of not more than one year or a fine of the third category.

3. Neither slander nor libelous defamation obtains where the perpetrator has acted in his own necessary defense or where, in good faith, he might have assumed the allegation to be true and to be required in the public interest.

Article 262. A person who commits the serious offense of slander or of libelous defamation, knowing that the allegation is contrary to the truth, is guilty of aggravated defamation and liable to a term of imprisonment of not more than two years or a fine of the fourth category.

Article 266.

1. Each intentional act of defamation that cannot be characterized as slander or as libelous defamation, committed in public either orally or in writing or by image, or orally against a person in his presence or through other acts, or committed by means of written matter or an image sent or offered, constitutes simple defamation, punishable by a term of imprisonment not more than three months or a fine of the second category.

2. Acts intended to express an opinion about the defense of public interests, and not at the same time designed to cause worse offense in any other way than might be assumed from their purport, are not punishable as simple defamation.

Article 267. The punishment prescribed in the preceding articles of this title may be increased by one third, where the defamation is made with regard to :

- (1) The public Authorities, a public body or a public institution;
- (2) A public servant during or in connection with the lawful execution of his duties.

Article 270.

1. A Person who, with regard to a deceased person, commits an act that would constitute libelous defamation or slander were that person still living is liable to a term of imprisonment of not more than three months or a fine of the second category.

2. This serious offense will be prosecuted only upon complaint lodged by either any of the relatives of the deceased by consanguinity or by affinity in the direct line or collateral line, within the first and second degree, or by the spouse.

The Criminal Code of Hungary (Act of 1878)

Article 258 – 261, 273

Section 258. Defamation

(1) The person who states or rumors a fact suitable for impairing honor, or uses an expression directly referring to such a fact, about somebody, before somebody else, commits a misdemeanor, and shall be punishable with imprisonment of up to one year, labor in the public interest, or fine.

(2) The punishment shall be imprisonment of up to two years, if the defamation is committed

- a) for a base reason or purpose,
- b) before big publicity,
- c) causing considerable injury of interest.

Section 259. Slander

(1) The person who, apart from the case of Section 258, uses an expression suitable for impairing honor or commits another act of such a type,

a) in connection with the job, performance of public mandate or in connection with the activity of public concern of the injured party,

b) before a great publicity

shall be punishable for a misdemeanor with imprisonment of up to one year, labor in the public interest, or fine.

(2) The person who commits slander with assault, shall be punishable in accordance with subsection (1).

Section 260. Impiety

The person, who outrages a dead person or his memory in the way defined in Section 258 of Section 259, shall commit a misdemeanor, and shall be punishable with the punishment defined there.

Section 261. Evidencing of Reality

(1) The perpetrator may not be punished for the crimes defined in Sections 258 to 260, if the fact suitable for impairing the honor turns out to be true.

(2) Evidence of reality may take place, if the statement, rumoring of the fact or the use of an expression immediately referring thereto was justified by public interests or by the lawful interest of anybody.

Section 273. Private Motion

(1) The perpetrator of the crimes defined in Sections 258 to 260, are punishable upon private motion.

(2) In case of Section 260, the private motion may be submitted by the relative and heir of the deceased.

Code Pénal (en 1810 et amendment en 1957.) Livre III

Article 222, 223, 224, 373

Article 222. Lorsqu'un plusieurs magistrats de l'ordre adminisfratif ou judiciaire, lorsqu'un ou plusieurs jurés auront reçu, ans l'exercice de leurs fonctions ou à l'occasion de cet exercice, quelque outrage par parole, par écrit ou dessin non rendus publics, tendant, dans ces divers cas, à inculcar leur honneur ou leur délicatesse, celui qui leur aura adressé cet outrage sera puni d'un emprisonnement de quinze jours à deux ans.

Si l'outrage par paroles a eu lieu à l'audience d'une cour ou d'un tribunal, l'emprisonnement sera de deux à cinq ans.

Article 223. L'outrage fait gestes ou menaces à un magistrat ou à un juré, dans l'exercice ou à l'occasion de l'exercice de ses fonctions, sera puni d'un mois à six mois d'emprisonnement ; et, si l'outrage a eu lieu à l'audience d'une cour ou d'un tribunal, il sera puni d'un emprisonnement d'un mois à deux ans.

Article 224. L'outrage fait par paroles, gestes ou menaces à tout officier ministériel ou agent dépositaire de la force publique, dans l'exercice ou à l'occasion de l'exercice de ses fonctions, sera puni d'un emprisonnement de six jours à un mois et d'une amende de 2,000 à 24,000 francs ou de l'une de peines seulement.

Article 373. Quiconque aura, par quelque moyen que ce soit, fait une dénonciation calomnieuse contre un ou plusieurs individus aux officiers de justice ou de police administrative ou judiciaire ou à toute autorité ayant le pouvoir d'y donner suite de saisir l'autorité compétente, ou encore aux supérieurs hiérarchiques ou aux employeurs du dénoncé sera puni d'un emprisonnement de six mois à cinq ans et d'une amende de 20,000 à 1 million de francs.

Le tribunal pourra en outre ordonner l'insertion du jugement, intégralement ou par extrait, dans un ou plusieurs journaux, et aux frais du condamné.

Si le fait dénoncé est susceptible de sanction pénale ou disciplinaire, les poursuites pourront être engagées en vertu du présent article soit après jugement ou arrêt d'acquiescement ou de relaxe, soit après ordonnance ou arrêt de non lieu, soit après classement de la dénonciation par le magistrat, fonctionnaire, autorité supérieure ou employeur compétent pour lui donner la suite qu'elle était susceptible de comporter.

La juridiction saisie en vertu du présent article sera tenue de surseoir à statuer si des poursuites concernant le fait dénoncé sont pendantes.

The Penal Code of Japan (Law No. 45 of April 24th ,1907.)

Article 74, 76, 90, 91, 230, 231, 232

Article 74. Every person who has committed a disrespectful act against the Emperor, the Emperor's Grandmother, the Empress Dowager, the Empress, the Emperor's Son, or the Emperor's Grandson and Imperial Heir shall be punished with penal servitude for not less than three months nor more than five years.

The same punishment applies to every person who has committed a disrespectful act the Great Shrine or an Emperor's Mausoleum.

Article 76. Every person who has committed a disrespectful act against a member of the Imperial House shall be punished with penal servitude for not less than two months nor more than four years.

Article 90. (Paragraph 2) Every person who has insulted the Sovereign or President of a foreign power staying within the Empire shall be punished with penal servitude not exceeding three years, but prosecution shall take place only on demand of the foreign Government.

Article 91. (Paragraph 2) Every person who with intent to insulted an envoy of a foreign power sent to the Empire shall be punished with penal servitude not exceeding two years, but prosecution shall take place only on demand of the injured party.

Article 230. A person who injures the reputation of another by publicly alleging facts, shall, regard of whether such facts are true or false, be punished with penal servitude or imprisonment for not more than one years or a fine of not more than five hundred yen.

No person, who injure the reputation of a dead person, shall be punished unless such injury arises in consequence of a false accusation.

Article 231. Every person, who publicly insults another person, even without alleging facts, shall be punished with penal detention or a minor fine.

Article 232. The crimes mentioned in this Chapter shall be prosecuted only upon receipt of complaint.

Code Pénal Suisse

(du 21 Décembre 1937 et nouvelle teneur selon du 5 Octobre 1950.)

Délit contre L'Honneur. ;Violation de secret privés.

Article 173.

1. Celui qui, en s'adressant à un tiers, aura accusé une personne ou jeté sur elle le soupçon de tenir une conduite contraire à l'honneur, ou de tout autre fait propre à sa considération,

Celui qui aura propagé une telle accusation ou un tel soupçon, sera sur plainte, puni de l'emprisonnement pour six mois au plus ou de l'amende.

2. L'inculpé n'encourra aucune peine s'il prouve que les allégations qu'il a articulées ou propagées sont conformes à la vérité ou qu'il avait des raisons sérieuses de les tenir de bonne foi pour vraies.

3. L'inculpé ne sera pas admis à faire ces preuves et il sera punissable si ses allégations ont été articulées ou propagées sans égard à l'intérêt public ou sans autre motif suffisant, principalement dans le dessein de dire du mal d'autrui, notamment lorsqu'elles ont trait à la vie privée ou à la vie de famille.

4. Si l'auteur reconnaît la fausseté de ses allégations et les rétracte, le juge pourra atténuer la peine ou exempter le délinquant de toute peine.

5. Si l'inculpé n'a pas fait la preuve de la vérité de ses allégations ou si elles étaient contraires à la vérité ou si l'inculpé les a rétractées, le juge le constatera dans le jugement ou dans un autre acte écrit.

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

- ชื่อ : นายศิริโรตม์ ทองคำ
- เกิด : วันที่ ๑๑ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๒๔ จังหวัดกรุงเทพมหานคร
- การศึกษา : พ.ศ.๒๕๓๖ - ๒๕๔๑ : มัธยมศึกษา
โรงเรียนบดินทรเดชา (สิงห์ สิงหเสนี) ๒
พ.ศ.๒๕๔๑ - ๒๕๔๔ : นิติศาสตรบัณฑิต (เกียรตินิยม อันดับ ๒)
คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
พ.ศ.๒๕๔๕ : เนติบัณฑิตไทย สมัยที่ ๕๕
สำนักอบรมศึกษากฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา
- อาชีพ : พ.ศ.๒๕๔๖ - ๒๕๔๗ : เจ้าพนักงานบังคับคดี
กองจำหน่ายทรัพย์สิน กรมบังคับคดี
: พ.ศ.๒๕๔๗ - ปัจจุบัน : นิติกร ๓
กลุ่มวินัย กองการเจ้าหน้าที่ กรมปลัดสัตว์

